

Fullt öfvertygad om den stora nytta ett dylikt guldmynt skulle medföra och enär Sverige hvarken kan eller bör ensamt besluta sig för dess antagande, hemställer jag vördsamt att Riksdagen

i underdånighet anhåller det Kongl. Maj:t ville träffa sådan öfverenskommelse med de båda öfriga skandinaviska rikena, att nu gällande myntkonvention äfven måtte komma att omfatta femkronestycken i guld.

Stockholm den 19 Januari 1880.

C. M. Björnstjerna.

N:o 2.

Af Herr Grefve C. M. Björnstjerna: Angående underdånig framställning hos Kongl. Maj:t om utarbetande och framläggande för nästa Riksdag af förslag till tullförening mellan Sverige och Norge.

Mer än 65 år hafva förflutit sedan föreningen slöts mellan den skandinaviska halföns båda folk. Lyckobringande för båda har föreningen varit, detta torde icke kunna bestridas. Grundad på full likställighet de båda folken emellan, har den skänkt de förenade rikena anseende och yttre trygghet, under det att hvardera landet kunnat, utan påtryckning af andra, fritt utveckla sig, så i politiskt som socialt och ekonomiskt afseende. Storartade framsteg i alla riktningar, så väl här som i Norge, äfvensom med hvarje dag ökade vänskapliga känslor de båda folken emellan intyga noggsamt rättigheten af föreningens grundtanke: de förenade rikenas fulla likställighet gent emot hvarandra. Denna grundtanke bör således noga bevaras, men detta hindrar ej att de skrankor böra med snaraste nedbrytas, som hämma den fria samfärdseln och dymedelst förhindra den anslutning till hvarandra, som är så nödvändig, om den förenade Norden med lugn och tillförsigt skall kunna gå framtiden till möte. En af de

svåraste och säkerligen den obehagligaste af dessa skrankor är de båda ländernas olika tullagstiftning. Hvilket hinder förorsakas ej häraf för handel och sjöfart? Hvilket obehag för de trafikerande? Med yttersta förvåning finner utländingen tullstationer spärra gränsen mellan tvenne sedan mer än ett halft sekel förenade länder. Harm och ovilja väcker det hos gränsboarne, så väl svenskar som norrmän, när man genom okunnighet om eller ofrivilligt förbiseende af tulltaxans småaktiga föreskrifter utsättes för obehag, rättegångar och ofta nog kända förluster. En tullförening de båda länderna emellan är således högt af behovet påkallad, detta lika mycket i det ena som i det andra landets välförstådda intresse. En sådan tullförening kan åstadkommas, utan att det ena landet derföre öfvertager tulluppbörden i det andra eller tillförsäkras detta andra någon viss inkomst. Sedan en gemensam tulltariff är uppgjord och af representationen gillad, bör hvarje land sjelf ombesörja sin uppbörd. Att svårigheter möta vid tullsatsernas bestämmande är gifvet, men då målet är så stort, torde man hafva rätt att hoppas på ömsesidiga eftergifter, till och med om abstrakta teorier eller enskilda fördelar dervid någon gång komme till korta. Olikheterna i de båda ländernas tulltaxa är dessutom nu mera icke så stor som förr. Ett betydligt hinder försvinner äfven om, hvilket är att hoppas, tillverkningskatten å bränvin blir i båda länderna densamma.

Gifvet är att en dylik tullförening endast bör gälla för viss bestämd tid, hvarefter den åter kan förnyas sedan en nödig revision af tullsatserna egt rum. Man invänder troligen att Riksdagen genom en för vissa år afslutad tullförening med deri bestämda tullsatser afsäger sig en vigtig del af sin beskattningsrätt. Detta kan ej nekas, men så sker ju i viss mån redan nu, då handelstraktater med främmande makter afslutas, t. ex. senast med Frankrike. Hvarför skulle Riksdagen då neka sitt bifall här, der frågan är för fosterlandet af så ojemförligt större vigt? En följd af tullförening är äfven fri kustfart för båda ländernas fartyg. Dermed försvinner ännu ett hinder för de båda folkens närmande till hvarandra.

På dessa skäl och då det icke torde vara lämpligt att Riksdagen i första hand yttrar sig öfver det sätt hvarpå den unionella delen af frågan bör behandlas, hemställer jag att

Riksdagen underdånigst anhåller det täcktes Kongl. Maj:t låta utarbета och för nästkommande Riksdag framlägga förslag till tullförening mellan Sverige och Norge, byggd på hufvudsakligen följande grunder:

- 1:o. Gemensam tulltaxa för båda länderna;
- 2:o. Tulluppbörden verkställes af hvardera landet för sig;
- 3:o. Alla landtullar de båda länderna emellan upphöra;
- 4:o. Produkter och varor, kommande från eller tullbehandlade i det ena landet, äro i det andra tullfria;
- 5:o. Fri kustfart för båda ländernas fartyg;
- 6:o. Bestämd tid efter hvilken tullföreningen kan af det ena eller andra landet uppsägas.

Stockholm den 19 Januari 1880.

C. M. Björnstjerna.

N:o 3.

Af Herr L. Torpadie: Angående ändring af 22 kap. 3 § Ärfdabalken samt 4 kap. 8 § Jordabalken.

Alltsedan publikationen af vår nu gällande allmänna lag kvarstår i 22 Kap. 3 § Ärfdabalken och 4 Kap. 8 § Jordabalken förbudet för förmyndare att bortsälja omyndigs fastighet utan i nöd och trångmål eller, såsom det senare lagrummet skarpare uttrycker saken, förmyndaren skall inför domaren visa »rätt nöd»; det vill med andra ord säga, att myndlingens affärsställning är sådan, att försäljning blir en tvingande nödvändighet. Häraf följer, att en minderårig, som ärver en fastighet jemte annan egendom af så stort värde att afkomsten deraf är tillräcklig till fyllande af hans behof, måste till myndig ålder bibehålla fastigheten, afven om nyttan af dess försäljning är uppenbar.